L'últim entrenador del Delfí Geli futbolista i el primer del Josep Gusó president

Torrent va dirigir el Girona des de finals de març de 2005, sense evitar el descens a Tercera, i tot el curs següent, quedant a les portes de l'ascens

A finals de març de 2005, la família Roche va decidir recórrer a Domènec Torrent per intentar salvar un Girona a la deriva. La que, com s'ha escrit molts cops, havia de ser la temporada de l'ascens a Segona A, va acabar conduint l'equip a Tercera de manera inesperada, malgrat haver-se construït una plantilla amb noms enlluernadors. A l'estiu les coses s'havien començat a torçar amb la precipitada marxa de Narcís Julià, el director esportiu, al Porto, aleshores vigent campió d'Europa, per ser el segon de Víctor Fernández. Allò va trencar els esquemes del tècnic Agustín Abadía, destituït pels mals resultats poc després d'haver-se iniciat la lliga. El seu successor, Josep Maria Nogués, no va servir per redreçar la nau. I tot i que amb Torrent es va lluitar per la permanència fins l'última jornada, un empat contra l'Espanyol B va acabar condemnant els dos equips a baixar.

Torrent va viure a Girona la seva última experiència com a primer entrenador. I en aquells dos mesos del tram final de la campanya 2004/05 va tenir a les seves ordres, entre d'altres, l'ara president del club, Delfí Geli, que havia tornat a Montilivi la temporada anterior. També va tenir a l'equip Eloi Amagat. «Tots dos senten el Girona, el porten al cor. Ells són del Girona i en part això també ha ajudat a poder assolir l'ascens», subratlla. A banda de ser l'últim tècnic que va treballar amb Geli, Torrent també pot explicar que va ser el primer entrenador del Josep Gusó president. Poc després de la seva arribada a Montilivi, el president Narcís Roche, que havia rellevat de manera interina el seu fill Jordi, va acabar fent una passa enrere i l'escollit per rellevar-lo va ser l'empresari gironí, que tres anys més tard, acabaria duent el club a Segona mig segle després.

Sense que en tinguessin part de culpa, perquè van ser els últims d'arribar, la temporada 2004/05 va acabar amb el Girona descendit. Torrent i Gusó, i el director esportiu que va arribar aleshores, Javi Salamero, van decidir donar-se una segona oportunitat. El tècnic es va mantenir a la banqueta i el repte era tornar a pujar el curs 2005/06. L'equip va fer un gran paper a Tercera, quedant campió amb dos punts d'avantatge respecte l'Espanyol B. Però a la promoció es va estavellar amb l'Eldenc. L'1-0 de l'anada, en una escandalosa actuació arbitral, no es va poder remuntar a casa, on per postres es va perdre 0-2. Montilivi, encara sense seients, sense grada de Preferent, i amb poc públic, plorava una vegada més un fracàs en una promoció. Els innovadors mètodes de Torrent i el seu segon, Carles Planxart, que ja des de l'època al Palafrugell muntava videos als jugadors per explicar-los les característiques dels rivals en una època en què l'audiovisual encara no tenia el pes que té ara, no van servir-li una tercera oportunitat i va acabar sent rellevat a la banqueta de Montilivi per Joan Carrillo. El que va venir després, és l'inici de l'esplendor tot i que, en molts moments, els problemes econòmics van arribar a posar en perill la viabilitat del Girona. El curs 2006/07 Salamero i Ricardo Rodríguez van acabar agafant l'equip a la segona volta per ascendir-lo a Segona B en la promoció contra l'Alcalà. I un any més tard era Raül Agné qui feia el miracle de tornar el club al futbol professional. Amb la plantilla acumulant impagats tot l'any.

Mentrestant, Torrent acabava acceptant el 2007 la proposta de Pep Guardiola per ser la seva mà dreta al Barça B, a Tercera. I des d'aleshores. Primer triomfant al Camp Nou, i després seguint-lo al Bayern de Munic i ara en la seva aventura a la Premier, amb el City.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/18/lultim-entrenador-del-delfi-geli/852268.html?utm_source=rss